

Важливу роль у правозастосовчій практиці шлюбно-сімейні законодавства відіграють багатосторонні міжнародні інструменти, які регулюють питання у сфері шлюбно-сімейних відносин, які були розроблені рядом міжнародних організацій. Згідно з низкою нормативних актів Україна взяла на себе зобов'язання реформувати своє законодавство відповідно до стандартів держав ЄС. У рамках офіційної політики «Європейського вибору», Україна має поступово привести національне законодавство у відповідність до законодавства ЄС. Це зобов'язує українського законодавця до проведення адаптації сімейного законодавства, застосування до нього нових стандартів.

Список використаних джерел:

1. Сімейний кодекс України від 10 січня 2002 р. № 2947-III. – [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 21–22. – Ст. 135. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>
2. Про міжнародне приватне право: Закон України від 23 червня 2005 р. № 2709-IV. – [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 32. – Ст. 422. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2709-15>
3. Про затвердження Правил державної реєстрації актів цивільного стану в Україні: Наказ Міністерства юстиції України від 18 жовтня 2000 року № 52/5. [Електронний ресурс] // Офіційний вісник України. – 2000. – № 42. – Ст. 1803. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0719-00>
4. Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні: Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 15. – Ст. 232. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1382-15>

Павловська А.Р., Снігур М.А.

студенти,

Науковий керівник: Білоус І.М.

кандидат юридичних наук, доцент,

Вінницький торговельно-економічний інститут

Київського національного торговельно-економічного університету

ПРОБЛЕМИ НАБУТТЯ СТАТУСУ БІЖЕНЦЯ В УКРАЇНІ

Однією з глобальних світових проблем, безпосередньо пов'язаною з міжнародною міграцією, є біженство. В результаті військових та міжетнічних конфліктів, політичних репресій,

стихійних лих та інших факторів кількість біженців постійно зростає. За офіційними даними Верховного Комісара ООН у справах біженців (УВКБ ООН), кількість людей, що бажають отримати статус біженця в розвинутих країнах, в 2014 р. зросла на 10% в порівнянні з 2013 р.

В загальному розумінні під поняттям «біженець» розуміється не тільки особа, яка отримала офіційний статус біженця, але і та, яка шукає притулку в результаті вимушеного переселення на інше місце.

На міжнародному рівні правовий статус біженців закріплений в Конвенції ООН 1951 р. В 1967 р. Конвенція про статус біженців була розширена Протоколом та ратифікована в подальшому більш як 145 країнами світу. Приєднавшись до Конвенції, країни запозичили визначення поняття «біженець» у своє законодавство.

Представники сучасної науки міжнародного права наполягають на чіткому окресленні поняття міжнародно-правового статусу тих осіб, кого визнають біженцями. Розрізняють міжнародно-правовий статус біженця як систему визнаних і закріплених нормами міжнародного права та практикою держав прав і обов'язків осіб, котрі розглядаються як біженці, а також правовий режим біженця, як конкретну форму реалізації вже визначеного міжнародного статусу біженця на території держави, яка його приймає [1].

Проблеми набуття статусу біженця розглядалися в працях як зарубіжних, так і вітчизняних вчених: М. Вейнера, П. Гітелсона, І. Девіда, О'Нейл Річарда, С. Спенсера, Е. Цакірі, О.В. Кузьменко, О.А. Малиновської, В.О. Новіка, Ю.І. Римаренка, Ю.М. Тодики, Ю.С. Шемшученка, М.О. Шульги, С. Б. Чеховича та ін.

У січні 2002 р. відбулося приєднання України до Конвенції про статус біженців, що зумовило прийняття Верховною Радою України в червні 2001 р. нової редакції Закону України «Про біженців». У цьому акті закріплюється таке нормативне визначення поняття «біженець»: це особа, яка не є громадянином України і внаслідок цілком обґрунтованих побоювань стати жертвою переслідувань за ознаками раси, віросповідання, національності, громадянства (підданства), належності до певної соціальної групи або політичних переконань перебуває за межами країни своєї громадянської належності та не може користуватися захистом цієї країни, або не бажає користуватися цим захистом внаслідок таких побоювань, або, не маючи громадянства (підданства) і перебуваючи за межами

країни свого попереднього постійного проживання, не може чи не бажає повернутися до неї внаслідок зазначених побоювань [2].

Оформлення документів для вирішення питання щодо визнання біженцем, проводиться на підставі заяви про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту. Така заява особисто подається іноземцем чи особою без громадянства або її законним представником до відповідного територіального органу міграційної служби за місцем тимчасового перебування заявника.

Відповідний територіальний орган міграційної служби:

- реєструє заяву та подані документи про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту;

- ознайомлює заявника або його законного представника під їх власний підпис з порядком прийняття рішення за їх заявами, правами та обов'язками особи, стосовно якої прийнято рішення про оформлення документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту;

- проводить дактилоскопію особи, яка подала заяву про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту;

- у разі потреби направляє особу на обстеження для встановлення віку у порядку, встановленому законодавством України;

- заповнює реєстраційний листок на особу, яка звернулася із заявою про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, та членів її сім'ї, які не досягли вісімнадцятирічного віку;

- заповнює інші необхідні документи;

- оформлює особову справу;

- роз'яснює порядок звернення про надання безоплатної правової допомоги;

- заносить отримані відомості до централізованої інформаційної системи [3].

Недоліки законодавства України при визначенні поняття «біженець»:

- не дається тлумачення терміна «переслідування» і не визначається, яким способом і ким повинно здійснюватися переслідування особи, за наявності якого вона може визнаватися біженцем;

- поза увагою залишається питання щодо правового становища жертв військових конфліктів, які потребують захисту [2].

Отже, проблемою регулювання питань захисту біженців і шукачів притулку в Україні є тривалий процес оформлення документів для

надання статусу біженця та певні недоліки в законодавстві, які ставлять під питання правовий статус біженців.

Список використаних джерел:

1. Волкова С. Г. Правове регулювання статусу біженців в Україні [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://radnuk.info/statti/226-admin-pravo/14515-2011-01-18-03-24-45.html>

2. Джумаєва К.Б. Проблемні питання визначення поняття «біженець» в Україні [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://dspace.univer.kharkov.ua/bitstream/123456789/8419/2/Dgumaeva.pdf>

3. Для осіб, що звертаються за захистом в Україні [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://dmsu.gov.ua/posluhy/nabuttya-statusu-bizhentsya-abo-dodatkovogo-zakhistu>

Repytskyi T.V.

Student,

Matej Bel University (Slovakia)

CYBER WARFARE AND INTERNATIONAL HUMANITARIAN LAW

Cyber attacks are not what makes the cool war 'cool.' As a strategic matter, they do not differ fundamentally from older tools of espionage and sabotage Noah Feldman, Harvard Law School

The development of modern technologies is not only influencing our modern life, usually it is two steps ahead of us and the laws we are used to follow. Since the establishment of Internet, and its broader usage, not also a variety of opportunities became available, but also the crime sphere is profiting. It was just a matter of time to see when Internet and electronic system would become another and dangerous kind of warfare. Storage of sensitive information on networks has given birth to cyber espionage against governments and cyber economic warfare against businesses [1, p. 8].

It is already tricky from the very beginning, as officially there is no definition of what is understood under the term «cyber warfare». One of the U.S. officials describes «cyber warfare» as «actions by a nation-state to penetrate another nation's computers or networks for the purposes of causing damage or disruption» [2]. That is probably the most short, but also precise definition. Cambridge dictionary, defines